



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 7653/2021
27.01.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хацића и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Владимир Машковић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Михаило Павловић, адвокат из ..., ради заштите од насиља у породици, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 238/21 од 30.06.2021. године, у седници већа одржаној дана 27.01.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 238/21 од 30.06.2021. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П2 1801/19 од 14.01.2021. године, ставом првим изреке, одређене су мере заштите од насиља у породици па је забрањено туженом да на било који начин даље узнемирава тужиљу и наложено му да се уздржава од сваког дрског, злонамерног и безобзирног понашања којим се угрожава телесни интегритет, душевно здравље и спокојство тужиље, да ће мере заштите од насиља у породици трајати годину дана, почев од 14.01.2021. године, те да евентуално изјављена жалба не задржава извршење пресуде одређивањем мера заштите од насиља у породици. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се одреди мера заштите од насиља у породици, те да се забрани туженом да се приближава тужиљи на растојању мањем од 100 метара и да му се наложи да се уздржава од приближавања тужиљи на овом растојању, као неоснован. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се одреди мера заштите од насиља у породици, те да се забрани туженом да приступа у простор око места становања тужиље и да му се наложи да се уздржава од приступа у ове просторије, на растојању од 100 метара, као неоснован. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се одреди мера заштите од насиља у породици, те да се забрани туженом приступ у простор око места рада тужиље и да му се наложи да се уздржава од приступа око места рада тужиље на растојању од 5 метара, као неоснован. Ставом петим изреке, одбијен је противтужбени захтев туженог којим је тражено да се одреди мера заштите од насиља у породици, те да се забрани тужиљи да се приближава

туженом на удаљености мањој од 5 метара, те да се тужиљи забрани да приступа у канцеларију туженог, као и да јој се забрани свако даље узнемиравање туженог, као неоснован. Ставом шестим изреке, одбијен је предлог тужиље да се одреди привремена мера заштите насиља у породици, те да се забрани туженом да на било који начин даље узнемирава тужиљу и да му се наложи да се уздржава од сваког дрског, злонамерног и безобзирног понашања којим се угрожава телесни интегритет, душевно здравље и спокојство тужиље, као неоснован. Ставом седмим изреке, одбијен је предлог тужиље да се одреди привремена мера заштите од насиља у породици, те да се забрани туженом да приступа у простор места рада тужиље у канцеларију тужиље и да се приближава тужиљи на удаљености мањој од 2 метра у оквиру осталих просторија у пословном простору у фирми, када је у њима тужиља те да му се наложи да се уздржава од приступа у ове просторије и приближава тужиљи на овој удаљености, као неоснован. Ставом осмим изреке, одбијен је предлог тужиље да се одреди привремена мера заштите од насиља у породици, те да се забрани туженом да приступа у простор око места пријављеног пребивалишта тужиље и око места пријављеног боравишта тужиље и да му се наложи да се уздржава од приступа у ове просторије на удаљености мањој од 100 метара, као неоснован. Ставом деветим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж2 238/21 од 30.06.2021. године, ставом првим изреке, потврђена је пресуда Првог основног суда у Београду П2 1801/19 од 14.01.2021. године у првом, другом, петом и шестом ставу изреке, а жалбе тужиље и туженог у наведеном делу су одбијене, као неосноване. Ставом другим изреке, укинута је пресуда Првог основног суда у Београду П2 1801/19 од 14.01.2021. године у трећем, четвртном, седмом, осмом и деветом ставу изреке и у овом делу је предмет враћен истом суду на поновно суђење.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, става првог и петог изреке, тужени је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 18/20), Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредбе парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, странке су биле у брачној заједници, коју је због озбиљно поремећених односа, тужиља са двоје малолетне деце напустила. Тужиља је запослена у фирми чији је тужени директор. Тужени је према тужиљи вршио физичко насиље дана 17.08.2018. године када је тужиља задобила повреде леве руке, описане у извештају лекара специјалисте КБЦ Звездара од 17.08.2018. године. Тужени је приликом овог догађаја видео тужиљину руку у вратима и наставио да врата гура како би их затворио, што је на крају и успео, услед чега је тужиља задобила повреде у виду подлива правоугаоног облика димензија 6x2cm на левој надлактици, као и више овалних подлива димензија 6x3cm. До физичког контакта између странака је дошло и 30.08.2018. године, када је тужени више пута ударио тужиљу каблом од телефона. Између странака је било и вербалних сукоба, тако што је тужени упућивао тужиљи увреде, говорећи јој „да се је.е са свим запосленима у

фирми“, називао је погрдним именима – „ку.ва, др.ља, дро.фуља“ и слао јој СМС поруке увредљивог садржаја. Тужилца је приликом свађа вређала туженог, називајући га погрдним именима – „наркоманом, импотентком, ћелавим, смрадом“. Тужилца се дана 17.08.2018. године обрађала ПС Палилула поводом догађаја који се тог дана одиграо у просторијама фирме у којој странке заједно раде.

Делимичним уважавањем налаза и мишљења Градског центра за социјални рад у Београду, Одељење Палилула, нижестепени судови су оценили да су односи парничних странака поремећени већ дужи низ година, да су мотивисани нерешеним имовинским односима, поделом брачне имовине која је још у току, као и дубоко умреженим, испреплетаним односима, како на партнерском тако и на пословном нивоу.

Имајући у виду утврђено чињенично стање, нижестепени судови су одредили меру заштите од насиља у породици којом се забрањује туженом да на било који начин узнемирава тужилцу и налогом да се уздржава од сваког дрског, безобзирног и злонамерног понашања којим се угрожава телесни интегритет, душевно здравље и спокојство тужилце, оценивши да ова мера има превентивни карактер и има за циљ да тужилци омогући слободно и безбедно кретање, без икаквог узнемиравања и страха да ће поново доћи до насиља. Нижестепени судови су имали у виду и чињеницу да странке раде у истој фирми, да је тужилца испољила страх да се врати на посао по истеку одређених мера, да је неизвесно да ли ће фирма наставити са радом, а и код чињенице да је тужени процењен као особа са slabим механизмима контроле и нижим прагом толеранције на фрустрације, налазећи да ће се изреченом мером тужилци пружити најбоља заштита и остварити сврха да се не понови било какав вид насиља и отклонити околности које погодују или подстичу понављање насиља.

Правилно су судови применили материјално право, одредбе из члана 197. став 1. и члана 198. ст. 1. и 2. Породичног закона, када су одредили мере заштите од насиља у породици, забраном туженом да на било који начин узнемирава тужилцу, са налогом да се уздржава од сваког дрског, злонамерног и безобзирног понашања којим се угрожава телесни интегритет, душевно здравље и спокојство тужилце. Према утврђеним околностима, а посебно према прихваћеном мишљењу органа старатељства, такође правилно је одбијен противтужбени захтев туженог за одређивање мере заштите од насиља у породици забраном тужилци да се приближава туженом на удаљености мањој од 5 метара са становишта да тужилино понашање није угрожавајуће по туженог и да се он више не осећа угроженим, па изрицање овакве мере није целисходно.

Врховни касациони суд сматра да радње које је тужени предузео према тужилци имају обележја насиља у породици којима се угрожава не само психички, већ и телесни интегритет, те да овако предузете радње туженог, код тужилце оправдано изазивају страх и бојазан за своју безбедност. Имајући у виду да је тужени према тужилци испољио понашање које представља насиље у породици у смислу члана 197. став 1. Породичног закона, правилно и оправдано су одређене мере заштите од насиља у породици у смислу члана 198. ст. 1. и 2. тог Закона, услед опасности да ће се насиље у породици поновити.

Наводи ревизије туженог да се критични догађај не може декларисати као насиље у породици јер није било никаквог ни физичког ни вербалног сукоба, да је

кривична пријава против њега одбачена и да је мишљење Центра за социјални рад било пристрасно и необјективно, да не постоји никакав контакт међу странкама од половине 2018. године, да је привремена мера која је била одређена, истекла 2019. године, и да је постигла сврху, тако да једина исправна одлука коју је суд требало да донесе јесте да одбије тужбени захтев тужиље у целости, лишени су сваког основа и нису од значаја за доношење другачије одлуке. Наиме, супротно наводима ревизије, овакво понашање туженог не представља изолован случај, јер је тужени био физички насилан према тужиљи 17.08.2018. године, а физичко насиље је поновио 30.08.2018.године, па се оваквим наводима не доводи у сумњу чињенично-правни закључак о постојању насиља у породици.

Супротно наводима ревизије да су нижестепени судови неједнаким третирањем странака у поступку и фаворизовали једну страну, те обесмислили било какав навод туженог, према становишту Врховног касационог суда, другостепени суд је на основу утврђеног чињеничног стања правилно закључио да тужиљино понашање, коришћењем погрдних речи приликом свађе са туженим, није угрожавајуће по туженог који се више не осећа угроженим, те је прихватајући мишљење Центра за социјални рад, правилно оценио да изрицање овакве мере није сврсисходно.

Врховни касациони суд је оценио да се ни осталим наводима у ревизији не доводи у сумњу правилност побијане пресуде, због чега их посебно није образлагао.

На основу изнетих разлога, а на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке пресуде.

Тужени у поступку по ревизији није успео, па му сагласно одредби из члана 153. став 1. ЗПП не припадају трошкови састава ревизије, због чега је применом одредбе члана 165. став 1. ЗПП, одлучено као у ставу другом изреке пресуде.

**Председник већа - судија
Весна Субић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић